

INTERVENCIÓ DE TONI COMÍN EN EL DEBAT SOBRE L'IMPOST DE SUCCESSIONS I DONACIONS (14.10.09)

Sr. President, Sres. diputades i Srs. diputats,

Hble. Sr. Teixidó... Vostè sap quants diners va aconseguir la Generalitat l'any passat gràcies a l'impost de successions i al de donacions? 1.000 Milions d'euros.

Repeteix: 1.000 Milions d'euros.

Qui el paga aquest impost? Una part important dels ciutadans de Catalunya. Però no tots els ciutadans de Catalunya, a diferència de l'IVA o de l'IRPF, que sí paguem entre tots.

Aquest impost el paguen aquells ciutadans que tenen la sort d'heretar, de rebre una herència d'un cert nivell. És a dir, aquells ciutadans i ciutadanes que tenen la sort d'haver nascut en una família amb patrimoni. Poc o molt, però amb un mínim patrimoni.

Un patrimoni que inclogui, per exemple, un pis superiors al 500.000 euros. Perquè els pisos de menys de 500.000 euros, si són la vivenda habitual, no paguen res. I no tots els ciutadans de Catalunya reben en herència un pis de més de 500.000 euros, li ben asseguro.

És més: la major part de l'impost, la major part d'aquest 1.000.000 d'euros de l'any 2008, la van pagar aquelles persones que hereten grans patrimonis o patrimonis relativament importants.

Quedi's amb aquesta dada: el 85 % de l'impost el paguen el 15 % dels contribuents. Es a dir, d'aquests 1.000 Milions d'euros aproximadament uns 850 Milions els paguen el 15 % dels contribuents més rics.

Per tant, la gran part d'aquest impost el paguen el 10 o el 20 % -el 30%, a molt estirar- de les famílies de Catalunya, aquelles amb majors patrimonis.

Quan parlem de les persones que paguen l'impost no estem parlant de la vídua amb un piset de 50 o de 75 milions de pessetes, el piset que probablement el seu marit va pagar amb el treball de tota la seva vida.

No fem trampes: aquests, avui, ja no paguen ni un cèntim. **De fet, més d'un 50 % dels contribuents a l'impost de successions, segons dades de paga menys de 300 euros de mitjana.** Qui paga l'impost són, principalment, el 10 o el 20 % de les famílies amb més patrimoni del país.

Aquest és un altre dels mite que no podem permetre que segueixi corrent tan tranquil·lament: **els rics, avui a Catalunya, paguen l'impost.** Parli amb la inspecció i li explicaran: els rics paguen, Sr. diputat. Com tothom.

Sap què es pot fer, Hble. diputat, amb 1.000 Milions d'euros? Es poden fer moltes coses. Per exemple, amb 1.000 Milions d'euros:

- a) es poden construir més de 250 escoles (265)
- b) es poden construir unes 650 escoles bressol

- c) podríem construir 350 CAPS... o mantenir 400 CAPS durant un any.
- d) es podria pagar la factura del PIRMI de 15 anys
- e) es pot pagar la nòmina de tots els Mossos d'Esquadra d'1 any i encara ens quedarien diners per construir 7 comissaries noves

1.000 Milions d'euros:

- a) són més del doble de tot el què ens gastem en cultura i esports
- b) són dues terceres parts de tot el què ens gastem en atenció social, atenció a la dependència, complements de les pensions més baixes... dos terços del pressupost del Departament d'Acció Social
- c) es exactament el què ens costen el conjunt de les universitats catalanes

La reforma que Vostè ens proposa suposaria perdre aquests 1.000 Milions d'euros anuals. **Bé, per ser més precisos: suposaria recaptar uns 800 Milions d'euros menys a l'any (773.220 Milions, exactament).**

Però Vostè ja diu en la seva exposició de motius que la seva proposta és el primer pas per suprimir l'impost. O sigui que, a la llarga, suposaria perdre 1.000 d'euros.

Què hem de fer Sr. Diputat? Hem de fer aquestes escoles, pagar el PIRMI, construir noves escoles bressol, fer comissaries, dedicar diners a la cultura o finançar les nostres universitats?

O hem de fer un regal fiscal al 20, al 30 % de les famílies amb més patrimoni de Catalunya. Suprimir l'impost i deixar de fer escoles, comissaries, escoles bressol, etc., etc, etc.?

Qui necessita més aquests diners, Honorable. diputat? Qui té unes necessitats més prioritàries? És més important que els nostres ciutadans disposin de bons serveis públics? O potser és més important que els ciutadans amb més patrimoni familiar deixin de pagar la part que els correspon- una petita part- de la seva herència?

Qui es mereix més aquests diners? Els alumnes que van a les escoles, els malalts que van als hospitals, els aturats que van als cursos de formació? O els fills d'aquells que han pogut acumular un bon patrimoni?

Qui els mereix més? Els treballadors del nostre país, que avui pateixen la crisi com ningú... i que, per cert, paguen religiosament els seus impostos?

O aquells que rebran uns diners i un patrimoni pel qual no han hagut de treballar? Hem de treure aquests diners dels primers, per donar-lo als segons?

Potser Vostè em dirà: No els hem de treure ni als uns ni als altres? Suprimim l'impost i seguim fent tota la inversió pública que fèiem fins ara.

Però aleshores... si reduïm els ingressos en 1.000 Milions d'euros i seguim fent les escoles, els hospitals i els cursos per a aturats, què hem de fer?

¿Incrementar encara més el dèficit, en plena crisi, amb el dèficit públic disparat, com és normal en plena crisi? Disparat igual que als EE.UU., a França, a Alemanya, a Itàlia, a Anglaterra o a Suècia. Exactament igual.

Hem de rebaixar aquest impost alegrement i fer més gran encara el nostre dèficit? Això és el què Vostè ens proposa, Hble. diputat? Nosaltres no ho farem. Perquè nosaltres som una força responsable.

No ens dedicarem a fer créixer el dèficit públic per poder suprimir l'impost de successions.

Però el què encara és més important i ja li he dit: tampoc reduïrem els serveis públics per poder eliminar l'impost de successions. Perquè a més de ser una força responsable, som una força socialista. **I creiem en la justícia social.**

Creiem en els serveis públics, creiem en l'educació pública, en la sanitat pública, creiem en la igualtat d'oportunitats. Creiem en la redistribució de la riquesa. En tot això, creiem.

Sr. diputat, ja li vaig dir en algun debat anterior: “Això de la igualtat d'oportunitats és molt seriós. No és una broma. Igualtat d'oportunitats vol dir que el progrés a la vida de cadascun de nosaltres no depengui de la sort. Que no depengui de si hem nascut en una família rica o no tan rica, de si hem nascut en un barri o en un altre, en un poble o en un altre, en una classe social o en una altra”.

I per garantir la igualtat d'oportunitats necessitem serveis públics. I per fer serveis públics necessitem ingressos. Vostè ho sap, Hble. Diputat. I

vostè també sap que tenim un dels nivells de recaptació fiscal –és a dir, un dels nivells de solidaritat fiscal- més baixos de tota la Unió Europea.

Nosaltres creiem que la societat no és una suma d'individus aïllats, sinó que els individus necessiten la societat per prosperar. La societat arriba lluny gràcies als individus que s'esforcen. Però que els individus arriben lluny gràcies a una societat que els acull i que els recolza.

Si els individus prosperen, és perquè tenim una societat cohesionada i competitiva. I sense una bona educació, sense unes bones polítiques de Formació Professional, sense unes bones carreteres i uns bons hospitals, no tindríem una societat ni cohesionada ni competitiva.

Per això, Sr. diputat, creiem que els individus han de tornar a la societat –a través dels impostos- una part del què han rebut d'ella. Una part del què han aconseguit per sí mateixos, però també gràcies a la societat a la qual pertanyen.

La filosofia social de l'individualisme, Sr. diputat, és la que ha entrat en crisi de manera estrepitosa amb la crisi financera. Perquè la crisi no és només una crisi econòmica. Es també una crisi de valors.

I darrera d'aquesta crisi –econòmica i de valors- hi ha la moral de l'individualisme a ultrança. La moral del no sentir-me responsable de cap dels meus conciutadans. La moral de no deure res a ningú.

La responsable d'aquesta crisi és la filosofia del neoliberalisme, segons la qual com menys impostos millor, com menys sector públic millor, segons

la qual l'Estat és el problema i no la solució, com menys redistribució de la riquesa millor

I aquesta filosofia ha quedat enterrada per les runes d'aquesta crisi. Es una idea antiga, una idea caduca, passada de moda. Una filosofia que ha fracassat de manera estrepitosa.

Però, a més, creiem en una societat en la qual la gent prosperi gràcies als seus mèrits. Una societat en la qual, la nostra sort a la vida depengui del nostre esforç i de les nostres accions.

No en una societat –ja li he dit abans- en la qual la sort de la gent depengui del patrimoni dels seus pares. Creiem en una societat meritocràtica. I jo em pensava que Vostè, com a bon liberal, també ho creia així.

Sr. Diputat, si algun impost respecta la llibertat de les persones, és aquest. Perquè no es paga sobre els bens que un ha guanyat. Sinó que es paga sobre els béns que un ha rebut... sense haver-los guanyat directament amb el seu esforç.

Si eliminem l'impost de successions, aleshores amb més motiu hauríem de suprimir l'IRPF, o l'IVA o tants d'altres. Què ens proposa Vostè? Una societat sense impostos? Es a dir, una societat sense serveis públics? Sense igualtat d'oportunitats? Vull pensar que no.

Nosaltres no suprimirem aquest impost. El reformarem, això sí. Oi tant! Per fer-lo més equitatiu. Per fer-lo més progressiu. Per rebaixar-lo a les

classes mitges. Perquè les classes mitges, que ara a vegades passen autèntiques dificultats per pagar l'impost, paguin menys.

Oi tant! Nosaltres som partidaris d'aquesta reforma: rebaixar-lo per a les classes mitges. **De fet, ens hi hem compromès –ho sap tothom, va sortir a tots els diaris- en una Resolució aprovada en el darrer Ple.**

Però suprimir-lo... no. Això no, Hble. Diputat. Nosaltres volem que aquells que tenen la sort d'heretar – que no és tothom, li recordo., Sr. Diputat: vagi al carrer, miri i preguntí, i veurà que no tothom té la sort d'heretar - volem que aquests paguin una petita part d'allò que, de totes maneres, igualment es quedaran. Només una petita part. Però Vostè que ens diu: que no paguin gens ni mica. Que no paguin res de res.

Sr. diputat, jo li demano que reflexioni: ¿No creu que en una societat justa, en una societat decent, aquells que tenen la sort de rebre un patrimoni que no han construït amb el seu treball ni amb el seu talent han de repartir una mica de la seva sort –només una mica- amb la resta dels seus conciutadans? Amb la resta de persones del seu país?

Què volem? Una nació cohesionada? O volem una nació en la qual l'individualisme senyoregi la moral col·lectiva? Deixi'm que li digui: una nació posseïda per l'individualisme, no és una nació. Sense justícia social, no hi pot haver-hi nació, Sr. diputat.

O perquè és pensa que el mantenen a França, aquest impost? I a Alemanya? I a Anglaterra? I a Noruega i a Dinamarca? I a Holanda i a

Àustria? Perquè el tenen aquest impost? Què vol? Que siguem com la Itàlia de Berlusconi?

Sincerament, m'és difícil d'entendre que un liberal com Vostè, és a dir, una persona partidària de la meritocràcia, defensi la supressió d'aquest impost. M'és difícil d'entendre que un Grup Parlamentari ple de democrata-cristians com el de Vostè, faci aquesta proposta. Què potser no sap que diu la Doctrina Social de l'Església al respecte?

Avui he estat temptat de llegir-li una altra carta... no, la carta de Bill Gates contra la proposta de Bush de suprimir l'impost de successions no. No pateixi! Aquesta vegada he estat temptat de llegir-li algun fragment d'alguna de les moltes Encícliques on es parla d'aquesta qüestió: de la funció social de la propietat.

Però no ho faré, no pateixi. No ho faré per respectar escrupolosament el caràcter estrictament laic dels meus arguments.

Per acabar, jo voldria fer una pregunta. Des d'aquesta tribuna, des de la qual intentem representar el poble de Catalunya, voldria fer una pregunta als ciutadans del meu país.

Voldria preguntar-los si creuen que hem de deixar de fer 265 escoles cada any, o si hem de deixar de construir 650 escoles bressol cada any, o si hem de deixar de pagar el PIRMI durant 15 anys, per fer un regal fiscal a aquelles famílies que tenen la sort de tenir els millors patrimoni de Catalunya.

Hem d'escatimar totes aquests serveis públics als nostres ciutadans? Just ara? Just en temps de crisis? Quan més els necessiten? Quan més important és la solidaritat? Quan més important és salvar la cohesió social?

Estic segur que la immensa majoria em respondria: **No, no ho hem de fer.** És més, estic segur que la majoria del seu grup parlamentari també m'ho diria. Fins i tot m'atreveixo a pensar que ni tan sols Vostè –si ho pensa bé, Hble diputat- ni tan sols Vostè creu que nosaltres hàgim de fer això que ens demana.

De fet, Vostè va ser conseller. Vostè hagués pogut suprimir l'impost. I no ho va fer. I va fer bé de no suprimir-lo, Sr. diputat.

Per això, li demano que reflexioni i que retiri la proposta.

Perquè sé que Vostè, igual que jo, està a favor d'una societat justa on la gent prosperi pel seu esforç i no per la sort d'haver nascut en una família o en una altra, on totes les persones tinguin les mateixes oportunitats, on tornem a la societat una part d'allò que ens ha donat.

Gràcies Sr. President, gràcies Sres. i Srs. diputats.

Impost de Successions

DUES DADES CLAUS PER CONÈIXER LA REALITAT D'AQUEST IMPOST

ANY 2008

El van pagar, en total, 110.165 persones.

1ª DADA:

64.026 persones paguen, de mitjana, 279 euros.

Es a dir, més del 50 % dels contribuents a l'impost de successions (el 58 %) paga menys de 300 euros.

2ª DADA:

Del total de contribuents, els 17.356 que més paguen aporten el 86'7 % de la recaptació.

És a dir, el 15'75 % dels contribuents aporta el 86'7% de la recaptació.